

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Adam Roch
SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Weronika Woźniak

Przy udziale Prokuratora ppor. Ingi Jasińskiej del. do Departamentu do Spraw
Wojskowych Prokuratury Krajowej
w sprawie

K. D.

oskarżonego z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w
zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.,

P. R.

oskarżonej z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z
art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2
k.k.,

Z. T. i A. R.

oskarżonych z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb.
z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

H. K.

oskarżonej z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 6 lutego 2024 r.,

apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych
od wyroku Wojkowego Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 23 listopada 2022 r., sygn. akt So. 15/21,

- 1. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;**
- 2. zwalnia oskarżonych K. D., P. R., Z. T., A. R., H. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Najwyższy, dzieląc wyrażany i utrwalony w orzecznictwie pogląd (zob. wyrok SN, I KA 1/20), iż w określonej sytuacji sąd odwoławczy może odstąpić od wynikającego z art. 99a § 1 k.p.k. obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku na formularzu UK 2, uznał, że takie postąpienie jest w niniejszej sprawie celowe. Dla zapewnienia stronom postępowania w pełni rzetelnej kontroli odwoławczej, zdecydowano o sporządzeniu w tej sprawie uzasadnienia w formie tradycyjnej.

Kmdr. rez. K. D. został oskarżony o to, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu, nie później niż [...] 2017 r. w G. na ul. [...], w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od T. S. korzyść majątkową w wysokości 150 zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. z 2019 r. poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013 r.) polegające na bezpodstawnym wystawieniu wyżej wymienionemu zaświadczenia lekarskiego seria [...]

numer [...] z dnia [...] 2017 r. o jego czasowej niezdolności do pracy w okresie od dnia [...] 2017 r. do dnia [...] 2017 r. poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez T. S. w kwocie 391,39 zł, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta uposażenia, a także wiedząc, że T. S. jest żołnierzem zawodowym dopomógł mu w ten sposób do częściowego uchylecia się od służby wojskowej poprzez użycie podstępu dla wprowadzenia w błąd dowódcy macierzystej jednostki wojskowej wymienionego żołnierza, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. [...] 2018 roku w G. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od T. S. korzyść majątkową w wysokości 150 zł za pośrednictwem konta bankowego o numerze [...]w banku [...] w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019 r. poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013) polegające na bezpodstawnym wystawieniu wyżej wymienionemu zaświadczenia lekarskiego seria [...] numer [...] z dnia [...]2018 r. o jego czasowej niezdolności do pracy w okresie od dnia [...]2018 r. do dnia [...] 2018 r. poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez T. S. w kwocie 733,87 zł, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia z tytułu

wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta uposażenia, a także wiedząc, że T.S. jest żołnierzem zawodowym dopomógł mu w ten sposób do częściowego uchylenia się od służby wojskowej poprzez użycie podstępu dla wprowadzenia w błąd dowódcy macierzystej jednostki wojskowej wymienionego żołnierza, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. [...] 2018 roku w G. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od T. S. korzyść majątkową w wysokości 150 zł za pośrednictwem konta bankowego o numerze [...] w banku [...] w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019 r. poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013) polegające na bezpodstawnym wystawieniu wyżej wymienionemu zaświadczenia lekarskiego seria [...] numer [...] z dnia [...]2018 r. o jego czasowej niezdolności do pracy w okresie od dnia [...]2018 r. do dnia [...] 2018 r. poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez T. S. w kwocie 733,87 zł, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta uposażenia, a także wiedząc, że T. S. jest żołnierzem zawodowym dopomógł mu w ten sposób do częściowego uchylenia się od służby wojskowej poprzez użycie podstępu dla wprowadzenia w błąd dowódcy

macierzystej jednostki wojskowej wymienionego żołnierza, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. [...] 2019 roku w G. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od T. S. korzyść majątkową w wysokości 150 zł za pośrednictwem konta bankowego o numerze [...]w banku [...] w zamian za zachowanie stanowiące nakruszenie prawa, tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019, poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013) polegające na bezpodstawnym wystawieniu wyżej wymienionemu zaświadczenia lekarskiego seria [...] numer [...] z dnia [...]2019 r. o jego czasowej niezdolności do pracy w okresie od dnia [...]2019 r. do dnia [...] 2019 r. poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez T. S. w kwocie 897,04 zł, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez[...] prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta uposażenia, a także wiedząc, że T. S. jest żołnierzem zawodowym dopomógł mu w ten sposób do częściowego uchylecia się od służby wojskowej poprzez użycie podstępów dla wprowadzenia w błąd dowódcy macierzystej jednostki wojskowej wymienionego żołnierza, tj. o popełnienie przestępstwa z art 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

5. w bliżej nieustalonym dniu, nie wcześniej niż [...]2019 r. a nie później niż [...]2019 r. w G. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od P. R. korzyść majątkową w nieustalonej wysokości w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019 r. poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013) polegające na bezpodstawnym wystawieniu wyżej wymienionej zaświadczenia lekarskiego seria [...] numer [...] z dnia [...] 2019 r. o jej czasowej niezdolności do pracy w okresie od dnia [...] 2019 r. do dnia [...]2019 r. poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez P. R. w kwocie 3232,50 zł, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
6. w bliżej nieustalonym dniu, nie wcześniej niż [...]2019 r. w G. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od P. R. korzyść majątkową w nieustalonej wysokości w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019 r. poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania

o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013) polegające na bezpodstawnym wystawieniu wyżej wymienionej zaświadczenia lekarskiego seria [...] numer [...] z dnia [...] 2019 r. o jej czasowej niezdolności do pracy w okresie od [...] 2019 r. do [...] 2019 r. poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez P. R. w kwocie 1939,05 zł, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

7. [...] 2019 r. w G. , będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] o czasowej niezdolności do pracy Z. T. w okresie [...] 2019 r. jako lekarz zatrudniony w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], poświadczyl w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez Z. T. korzyści osobistej oraz majątkowej w kwocie 391,18 zł wynagrodzenia, w sytuacji gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionego, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
8. [...] 2019 r. w G. , będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] o czasowej niezdolności do pracy T. M. w okresie [...] 2019 r. jako lekarz zatrudniony w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka

Zdrowotna ul. [...], poświadczył w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez T. M. korzyści osobistej oraz majątkowej w kwocie 1956,36 zł zasiłku chorobowego, w sytuacji gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionego, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

9. [...]2019 r. w G. , będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy osoby podającej się za M. B. w okresie od dnia [...]2019 r. do dnia [...] 2019 r., jako lekarz zatrudniony w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], poświadczył w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez wyżej wymienioną korzyści osobistej oraz majątkowej w postaci kwoty zasiłku chorobowego, w sytuacji gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu, tj. choroby wyżej wymienionej, czym usiłował doprowadzić podmiot zobowiązany do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, jednakże czynu tego nie dokonał ze względu na użycie środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
10. [...]2019 roku w G. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od ustalonej osoby korzyść majątkową w wysokości 150 zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o

świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019 r. poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013) polegające na bezpodstawnym wystawieniu osobie podającej się za M. B. zaświadczenia lekarskiego o jej czasowej niezdolności do pracy w okresie od dnia [...]2019 r. do dnia [...]2019 r. z powodu choroby, poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez wyżej wymienioną, czym usiłował doprowadzić podmiot zobowiązany do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, jednakże czynu tego nie dokonał ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

11. [...]2019 roku w G. , w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od ustalonej osoby korzyść majątkową w wysokości 200 zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019, ' poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013) polegające na bezpodstawnym wystawieniu dla osoby podającej się za M. B. zaświadczenia lekarskiego seria [...]numer [...] o jej czasowej niezdolności do pracy w okresie

od dnia [...]2019 r. do dnia [...]2019 r. z powodu choroby, poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez wyżej wymienioną, czym usiłował doprowadzić podmiot zobowiązany do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, jednakże czynu tego nie dokonał ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

12. [...]2019 r. w G. , będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] o czasowej niezdolności do pracy A. R. w okresie [...]2019 r. jako lekarz zatrudniony w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], poświadczyl w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez A. R. korzyści osobistej oraz majątkowej w kwocie 3416,25 zł zasiłku chorobowego, w sytuacji gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby dziecka wymienionej, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
13. [...]2019 r. w G. , będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] o czasowej niezdolności do pracy H. K. w okresie [...]2019 r. jako lekarz zatrudniony w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], poświadczyl w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez H. K.

korzyści osobistej oraz majątkowej w kwocie 674,15 zł wynagrodzenia, w sytuacji gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionej, czym doprowadził podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

14. [...]2019 roku około godz. [...] w G. na ul. [...], w związku z pełnieniem funkcji publicznej lekarza zatrudnionego w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „[...]” w G. Sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], przyjął od ustalonej osoby korzyść majątkową w wysokości 200 zł za zachowanie stanowiące naruszenie prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019, poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U 2015 r. poz. 2013) polegające na bezpodstawnym wystawieniu osobie podającej się za M. B. zaświadczenia lekarskiego o jej czasowej niezdolności do pracy w okresie od dnia [...]2019 r. do dnia [...] 2019 r. z powodu choroby, poświadczając w tym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia korzyści osobistej oraz majątkowej przez wyżej wymienioną, czym usiłował doprowadzić podmiot zobowiązany do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, jednakże czynu tego nie dokonał ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

St. mar. Rez. T. S. został oskarżony o to, że:

1. w nieustalonym dniu, nie później niż [...] 2017 roku w G. na ul. [...] udzielił K. D. , pełniącego funkcję publiczną lekarza zatrudnionego w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...]. w związku z pełnieniem tej funkcji, korzyści majątkowej w wysokości 150 zł za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019, poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U 2015 r. poz. 2013), polegające na bezpodstawnym wystawieniu jemu zaświadczenia lekarskiego seria [...]numer [...] z dnia [...] 2017 r. o jego czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie [...] 2017 r., podżegając wymienionego lekarza do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści majątkowej w postaci uzyskania kwoty uposażenia, gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu, tj. choroby wyżej wymienionego oraz do doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty nienależnego uposażenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 391,39 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czym działał na szkodę Komendy [...] w G. , a poprzez przedłożenie w macierzystej jednostce wojskowej takiego dokumentu użył podstępny dla wprowadzenia w błąd Dowódcę [...] w G. w celu częściowego uchylania się od służby wojskowej w [...] w G. , tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
2. [...]2018 roku w G. udzielił K. D. , pełniącego funkcję publiczną lekarza zatrudnionego w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], w związku z pełnieniem tej funkcji, korzyści majątkowej w

wysokości 150 zł za pośrednictwem konta bankowego o numerze [...]w banku [...] za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019, poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz. U. 2015 i. poz. 2013), polegającemu na bezpodstawnym wystawieniu jemu zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] z dnia [...]2018 r. o jego czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie [...] 2018 r., podlegając wymienionego lekarza do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści majątkowej w postaci uzyskania kwoty uposażenia, gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionego oraz do doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty nienależnego uposażenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 733,87 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czym działał na szkodę Komendy [...] w G. , a poprzez przedłożenie w macierzystej jednostce wojskowej takiego dokumentu użył podstępu dla wprowadzenia w błąd Dowódcę [...] w G. w celu częściowego uchylania się od służby wojskowej w [...] w G. , tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w' zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. [...]2018 roku w G. udzielił K. D. , pełniącego funkcję publiczną lekarza zatrudnionego w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], w związku z pełnieniem tej funkcji, korzyści majątkowej w wysokości 150 zł za pośrednictwem konta bankowego o numerze [...]w banku [...] za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019.

poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013), polegającemu na bezpodstawnym wystawieniu jemu zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] z dnia [...] 2018 r. o jego czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie [...] 2018 r., podżegając wymienionego lekarza do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści majątkowej w postaci uzyskania kwoty uposażenia, gdy nic było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionego oraz do doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty nienależnego uposażenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 733,87 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czym działał na szkodę Komendy [...] w G. , a poprzez przedłożenie w macierzystej jednostce wojskowej takiego dokumentu użył podstępny dla wprowadzenia w błąd Dowódcę [...] w G. w celu częściowego uchylania się od służby wojskowej w [...] w G. , tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. [...] 2019 roku udzielił K. D. , pełniącego funkcję publiczną lekarza zatrudnionego w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], w związku z pełnieniem tej funkcji, korzyści majątkowej w wysokości 150 zł za pośrednictwem konta bankowego o numerze [...] w banku [...] za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U. 2019, poz. 645 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U.

2015 r. poz. 2013), polegającemu na bezpodstawnym wystawieniu jemu zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] z dnia [...] 2019 r. o jego czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie [...] 2019 r. podżegając wymienionego lekarza do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści majątkowej w postaci uzyskania kwoty uposażenia, gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionego oraz do doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty nienależnego uposażenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 897,04 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czym działał na szkodę Komendy [...] w G. , a poprzez przedłożenie w macierzystej jednostce wojskowej takiego dokumentu użył podstępny dla wprowadzenia w błąd Dowódcę [...] w G. w celu częściowego uchylania się od służby wojskowej w [...] w G. , tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

P. R. została oskarżona o to, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu, nie wcześniej niż [...] 2019 roku, a nie później niż [...] 2019 roku w G. , udzieliła K. D. , pełniącego funkcję publiczną lekarza zatrudnionego w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], w związku z pełnieniem tej funkcji, korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U.2020.870 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013), polegającemu na bezpodstawnym wystawieniu jej zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] z dnia [...] 2019 r. o jej czasowej

- niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie [...] - [...]2019 r., podżegając wymienionego lekarza do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści osobistej oraz majątkowej w postaci kwoty zasiłku chorobowego w sytuacji, gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionej oraz do doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3232,50 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, czym działała na szkodę Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
2. w bliżej nieustalonym dniu, nie wcześniej niż [...]2019 roku w G. , udzieliła K. D. , pełniącego funkcję publiczną lekarza zatrudnionego w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], w związku z pełnieniem tej funkcji, korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t. Dz.U.2020.870 ze zm.) i § 6 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędów w zaświadczeniu lekarskim (Dz.U. 2015 r. poz. 2013), polegającemu na bezpodstawnym wystawieniu jej zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] z dnia [...]2019 r. o jej czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby w okresie [...] 2019 r., podżegając wymienionego lekarza do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści osobistej oraz majątkowej w postaci kwoty zasiłku chorobowego w sytuacji, gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu, tj. choroby wyżej wymienionej oraz do

doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1939,05 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, czym działała na szkodę Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W. tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Z. T. został oskarżony o to, że: [...] 2019 r. w G. , podzegał K. D. , będącego osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] o czasowej niezdolności wymienionego do pracy w okresie [...] 2019 r., jako lekarz zatrudniony w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści osobistej i majątkowej w postaci kwoty wynagrodzenia w sytuacji, gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionego oraz do doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 391,18 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, czym działał na szkodę podmiotu spółki „[XXX]” z G., tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

A. R. została oskarżona o to, że: [...]2019 roku podzegała K. D. , będącego osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] o czasowej niezdolności wymienionej do pracy w okresie [...]2019 roku, jako lekarz zatrudniony w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści osobistej oraz majątkowej w postaci kwoty zasiłku chorobowego w sytuacji, gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby M. R. , dziecka wymienionej

oraz do doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3416,25 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, czym działała na szkodę Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W., tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w [...] . z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

H. K. została oskarżona o to, że: [...]2019 r. w G. , podlegała K. D. , będącego osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego seria [...] nr [...] o czasowej niezdolności wymienionej do pracy w okresie [...]2019 roku, jako lekarz zatrudniony w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna ul. [...], do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w celu osiągnięcia przez siebie korzyści osobistej i majątkowej w postaci kwoty wynagrodzenia w sytuacji, gdy nie było podstawy do wydania tego dokumentu tj. choroby wyżej wymienionej oraz do doprowadzenia podmiotu zobowiązanego do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 674,15 zł poprzez prowadzenie go w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez beneficjenta tegoż zasiłku, czym działała na szkodę podmiotu [YYY] Sp. z o.o. w G. , tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 23 listopada 2022 r., sygn. akt So 15/21 oskarżonego kmdr. rez. K. D. uznał za winnego:

- dokonania zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie 1.I, 1.II, 1.III, 1.IV części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, iż stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem

za ciąg przestępstw orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości 600,00 (sześćset) złotych,

- dokonania zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie 1.V, 1.VI części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, iż stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- dokonania zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie 1.VII, 1.VIII części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, iż stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- dokonania zarzucanego mu przestępstwa opisanego w punkcie 1.IX części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- dokonania zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie 1.X, 1.XI, 1.XIV części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, iż stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50

(pięćdziesiąt) złotych. Nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za ciąg przestępstw orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości 550,00 (pięćset pięćdziesiąt) złotych,

- dokonania zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie 1.XII, 1.XIII części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, iż stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. oraz art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu połączył orzeczone w punktach 1, 3, 4, 5, 6, 8 części dyspozytywnej wobec oskarżonego kmdr. rez. K. D. kary pozbawienia i wymierzył mu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jeden) roku, a na podstawie art. 91 § 2 k.k. oraz art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone w punktach 1, 3, 4, 5, 6, 8 części dyspozytywnej wobec oskarżonego kmdr. rez. K. D. kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu kmdr. rez. K. D. wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności na okres 3 (trzy) lat próby. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego kmdr. rez. K. D. do informowania Sądu o przebiegu okresu próby.

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał za winnego oskarżonego st. mar. rez. T. S. dokonania zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie 2.I, 2.II, 2.III, 2.IV części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, iż stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki

dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu st. mar. rez. T. S. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres 1 (jeden) roku próby. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego st. mar. rez. T. S. do informowania Sądu o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego st. mar. rez. T. S. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez płacenie na rzecz Komendy [...] w G. kwoty 2756,17 (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt sześć złotych i 17/100).

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał oskarżoną P. R. za winną dokonania zarzucanych jej przestępstw opisanych w punkcie 3.I, 3.II części wstępnej wyczerpujących dyspozycję przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, iż stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej P. R. wykonanie orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności na okres 1 (jeden) roku próby. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną P. R. do informowania Sądu o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną P. R. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez płacenie na rzecz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwoty 5171,55 (pięć tysięcy sto siedemdziesiąt jeden złotych i 55/100).

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał oskarżonego Z. T. za winnego dokonania zarzucanego mu przestępstw opisanego w punkcie 4.I części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. Przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Na

podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego Z. T. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez płacenie na rzecz Spółki z o. o. [XXX] w G. kwoty 391,18 (trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych i 18/100).

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał oskarżoną A. R. za winną dokonania zarzucanego jej przestępstwa opisanego w punkcie 5.I części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. Przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną A. R. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez płacenie na rzecz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwoty 3416,25 (trzy tysiące czterysta szesnaście złotych i 25/100).

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał oskarżoną H. K. za winną dokonania zarzucanego jej przestępstwa opisanego w punkcie 6.I części wstępnej wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. Przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną H. K. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez płacenie na rzecz S. Sp. z o.o. w G. kwoty 674,15 (sześćset siedemdziesiąt cztery złote i 15/100).

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe. Od oskarżonego kmdr. rez. K. D. w kwocie 3404,27 (trzy tysiące cztery złote i 27 /100) w tym opłatę w wysokości 1180,00 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych, od oskarżonego st. mar. rez. T. S. w kwocie 800,32 (osiemset złotych i 32/100) w tym opłatę w wysokości 380,00 (trzysta osiemdziesiąt) złotych, od oskarżonej P. R. w kwocie 922,27 (dziewięćset dwadzieścia dwa złote i 27/100) w tym opłatę w

wysokości 380,00 (trzysta osiemdziesiąt) złotych, od oskarżonego Z. T. w kwocie (76,66 siedemdziesiąt sześć złotych i 66/100) w tym opłatę w wysokości 40,00 (czterdzieści) złotych.

Apelację od tego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych kmdr. rez. K. D. , P. R. , Z. T. , A. R. oraz H. K. .

Obrońca kmdr. rez. K. D. w wywiedzionej przez niego apelacji zarzucił:

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. , (ii) wyjaśnień oskarżonego T. S. (iii) stenogramów rozmów telefonicznych oraz (iv) zeznań świadka R. R. , czego rezultat stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, polegających na uznaniu, iż nie było podstaw do wystawienia zwolnienia lekarskiego, w sytuacji gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do stwierdzenia, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, jego wiedza i doświadczenie medyczne pozwalały mu przyjąć, iż oskarżony T. S. cierpi na typowe schorzenia co kwalifikowało oskarżonego K. D. do wystawienia przedmiotowego zwolnienia lekarskiego oraz [...] 2018 roku poprzez omyłkę wystawił zwolnienie lekarskie na T. S. , a nie ze względu na chorobę małoletniej córki;

2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. , (ii) wyjaśnień oskarżonego T. S. oraz (iii) stenogramów rozmów telefonicznych, czego rezultat stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, według których (1) każdorazowo warunkiem rozpoczęcia rozmowy telefonicznej z oskarżonym T. S. przez oskarżonego K. D. było uiszczenie przez oskarżonego T. S. kwoty 150,00 zł (słownie: sto pięćdziesiąt złotych 00/100), (2) oskarżony K. D. każdorazowo pobierał

opłatę od oskarżonego T. S. nie za odbycie rozmowy w ramach świadczonych usług medycznych, a za wystawienie zaświadczenia lekarskiego [co nosić miało w ocenie Sądu I instancji charakter bezprawnie uzyskanej korzyści majątkowej] oraz jakoby (3) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonemu T. S. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat oceny w/w dowodów w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem ich opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje, że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez oskarżonego T. S. ciąg przestępstw penalizowanych w oparciu o art. 228 § 3 kodeksu karnego (dalej jako: „k.k.”) w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyny ujęte w pkt 1 ppkt I - IV zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynów zabronionych penalizowanych w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyny ujęte w pkt 1 ppkt I - IV zaskarżonego wyroku],

ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego poprzez dokonanie wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod przepisy prawa materialnego, czego następstwo stanowiło przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów ujętych w pkt 1 ppkt I - IV zaskarżonego wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu K. D. odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstw penalizowanych w oparciu art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w tym przedmiocie w razie uznania ich za prawidłowe wprost implikują zasadność zakwalifikowania czynów oskarżonego K. D. ujętych w

pkt 1 ppkt I - IV zaskarżonego wyroku jako przestępstwa penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. , (ii) wyjaśnień oskarżonej P. R. oraz (iii) stenogramów rozmów telefonicznych, czego rezultat stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, polegających na uznaniu, iż nie było podstaw do wystawienia zwolnienia lekarskiego, w sytuacji gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do stwierdzenia, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, ponieważ jego wiedza i doświadczenie medyczne pozwalały mu przyjąć, iż oskarżona P. R. cierpi na znane oskarżonemu schorzenia co upoważniało wymienionego do wystawienia przedmiotowego zwolnienia lekarskiego;

3. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 4 i 7 k.p.k., a polegającą na sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, a konkretnie dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonej P. R. oraz (ii) zeznań świadka J. R. , wskutek której doszło do poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, również tych stanowiących rezultat oceny dowodów w postaci (I) wyjaśnień oskarżonego K. D. oraz (II) stenogramów rozmów telefonicznych, a według których to ustaleń (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonej P. R. , (2) oskarżony K. D. każdorazowo pobierał opłatę od oskarżonej P. R. nie za odbycie rozmowy w ramach świadczonych usług medycznych, a za wystawienie zaświadczenia lekarskiego [co nosić miało w ocenie Sądu I instancji charakter bezprawnie uzyskanej korzyści majątkowej] oraz jakoby (3) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonej P. R. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w

błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat prawidłowo dokonanej oceny w/w dowodów w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem ich opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje, że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez oskarżoną P. R. ciąg przestępstw penalizowanych w oparciu o art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyny ujęte w pkt V - VI zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynów zabronionych penalizowanych w oparciu o art. 271 § 1 k.k. [in concreto czyny ujęte w pkt 1 ppkt V - VI zaskarżonego wyroku],

ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. , (ii) zeznań świadka A. B. oraz (iii) stenogramów rozmów, a według których to ustaleń (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonej P. R. , (2) oskarżony K. D. każdorazowo pobierał opłatę od oskarżonej P. R. nie za odbycie rozmowy w ramach świadczonych usług medycznych, a za wystawienie zaświadczenia lekarskiego [co nosić miało w ocenie Sądu 1 instancji charakter bezprawnie uzyskanej korzyści majątkowej] oraz jakoby (3) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonej P. R. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne dokonane w oparciu o zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem ich opis

sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez oskarżoną P. R. ciąg przestępstw penalizowanych w oparciu o art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czynny ujęte w pkt V - VI zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynów zabronionych penalizowanych w oparciu o art. 271 § 1 k.k. [in concreto czynny ujęte w pkt 1 ppkt V - VI zaskarżonego wyroku];

4. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. oraz (ii) stenogramów rozmów telefonicznych, czego rezultat stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, według których (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonego Z. T. oraz jakoby (2) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonemu Z. T. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty wynagrodzenia z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat oceny w/w dowodów w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu objętego kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem jego opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez oskarżonego Z. T. przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt VII zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynu zabronionego penalizowanego w oparciu o art. 271 § 1 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt VII zaskarżonego wyroku],

ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego poprzez dokonanie wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod przepisy prawa materialnego, czego następstwo stanowiło przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu ujętego w pkt 1 ppkt VII zaskarżonego wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu K. D. odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa penalizowanego w oparciu o art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. wzb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w tym przedmiocie w razie uznania ich za prawidłowe wprost implikują zasadność zakwalifikowania czynu oskarżonego K. D. ujętego w pkt 1 ppkt VII zaskarżonego wyroku jako przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. , (ii) wyjaśnień oskarżonego T. M. oraz (iii) stenogramów rozmów telefonicznych, czego rezultat stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, polegających na uznaniu, iż nie było podstaw do wystawienia zwolnienia lekarskiego, w sytuacji gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do stwierdzenia, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, ponieważ przede wszystkim oskarżony T. M. został osobiście przebadany przez oskarżonego K. D. i co bez wątpienia pozwalało mu na wystawienie zwolnienia lekarskiego zgodnie z obowiązującą procedurą;

5. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającą na zaniechaniu wskazania w treści uzasadnienia, czy i w jakiej mierze Sąd I instancji uwzględnił ujawnione w toku rozprawy głównej dowody z (i) wyjaśnień oskarżonego T. M. oraz (ii) wyjaśnień oskarżonego T. M. , czy też

wskazania w uzasadnieniu powodu nieuwzględnienia rzeczonych dowodów dla ustalenia faktów stanowiących podstawę wydania zaskarżonego wyroku, co rodzi uzasadnione podejrzenie nieuwzględnienia w najmniejszym stopniu w/w dowodów w ramach wydania zaskarżonego wyroku przez Sąd I instancji, w sytuacji, gdy Sąd I instancji w toku orzekania zobowiązany był do uwzględnienia wszystkich okoliczności (dowodów) przeprowadzonych w toku rozprawy głównej i wskazania w treści uzasadnienia swego stosunku do każdego z nich, ewentualnie wskazania powodu odmowy oparcia rozstrzygnięcia na określonych dowodach, stosownie do dyspozycji art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., w następstwie czego doszło do poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, również tych stanowiących rezultat oceny dowodów w postaci (I) wyjaśnień oskarżonego K. D. oraz (II) stenogramów rozmów, a według których to ustaleń (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonego T. M. oraz jakoby (2) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonemu T. M. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat prawidłowo dokonanej oceny w/w dowodów, w szczególności w razie uwzględnienia dowodów z wyjaśnień oskarżonego T. M. oraz oskarżonego T. M., w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu objętego kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem jego opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez oskarżonego T. M. przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt VIII zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje niepopołnienie przez oskarżonego K. D. jakiegokolwiek czynu zabronionego w tym przypadku [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt VIII zaskarżonego wyroku],

ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd

w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. oraz (ii) stenogramów rozmów telefonicznych, a według których to ustaleń (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonego T. M. oraz jakoby (2) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonemu T. M. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne dokonane w oparciu o zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem ich opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez oskarżonego T. M. przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt VIII zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynu zabronionego penalizowanego w oparciu o art. 271 § 1 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt VIII zaskarżonego wyroku];

6. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. , (ii) stenogramów rozmów telefonicznych oraz (iii) akt nr [...], czego rezultatem stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, według których oskarżony K. D. wystawił osobie podającej się za M. B. zwolnienie lekarskie w sytuacji w której, nie wystawił on zwolnienia lekarskiego w rozumieniu art. 55 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie

choroby i macierzyństwa (Dz.U.2022.1732 t.j. z dnia 2022.08.18) tym samym nie umożliwił uzyskania jakiegokolwiek świadczenia w Polsce jak i na terenie Unii Europejskiej, oskarżony K. D. dysponował wiedzą i miał sposobność wydania dokumentu, który poza granicami kraju upoważniał do uzyskania stosownych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a procedura taka jest znana każdemu lekarzowi mającemu uprawnienia do wystawiania tzw. zwolnień lekarskich;

7. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. , (ii) stenogramów rozmów telefonicznych oraz (iii) akt nr [...], czego rezultat stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, według których zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie osobie podającej się za M. B. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat oceny w/w dowodów w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu objętego kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem jego opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez osobę podającą się za M. B. przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt IX zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynu zabronionego penalizowanego w oparciu o art. 271 § 1 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt IX zaskarżonego wyroku],

ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił

obrazę przepisów prawa materialnego poprzez dokonanie wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod przepisy prawa materialnego, czego następstwo stanowiło przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu ujętego w pkt 1 ppkt IX zaskarżonego wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu K. D. odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa penalizowanego w oparciu o art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w tym przedmiocie w razie uznania ich za prawidłowe wprost implikują zasadność zakwalifikowania czynu oskarżonego K. D. ujętego w pkt 1 ppkt IX zaskarżonego wyroku jako przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

8. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a polegający na wyciągnięciu sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosków z analiz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z postaci dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonego K. D. , (ii) stenogramów rozmów telefonicznych oraz (iii) akt nr [...] , czego rezultat stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, według których (1) oskarżony K. D. każdorazowo pobierał opłatę od ustalonej osoby nie za usługę medyczną świadczoną jako lekarz na rzecz osoby podającej się za M. B. , a za wystawienie zaświadczenia lekarskiego [co nosić miało w ocenie Sądu 1 instancji charakter korzyści majątkowej] oraz jakoby (2) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie osobie podającej się za M. B. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat oceny w/w dowodów w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem ich opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje, że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez osobę podającą się za M. B. ciąg przestępstw penalizowanych w oparciu o art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 §

3 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czynny ujęte w pkt 1 ppkt X, XI i XIV zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynów zabronionych penalizowanych w oparciu o art. 271 § 1 k.k. [in concreto czynny ujęte w pkt 1 ppkt X, XI i XIV zaskarżonego wyroku],

ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego poprzez dokonanie wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod przepisy prawa materialnego, czego następstwo stanowiło przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów ujętych w pkt 1 ppkt X, XI i XIV zaskarżonego wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu K. D. odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstw penalizowanych w oparciu o art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. art. 13 § 2 w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w tym przedmiocie w razie uznania ich za prawidłowe wprost implikują zasadność zakwalifikowania czynów oskarżonego K. D. ujętych w pkt 1 ppkt X, XI i XIV zaskarżonego wyroku jako przestępstwa penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

9. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., a polegającą na sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, a konkretnie dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonej A. R. oraz (ii) zeznań świadka J. R. , wskutek której doszło do poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, również tych stanowiących rezultat oceny dowodów w postaci (1) wyjaśnień oskarżonego K. D. oraz (II) stenogramów rozmów telefonicznych, a według których to ustaleń (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonej A. R. oraz jakoby (2) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonej doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego

z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat prawidłowo dokonanej oceny w/w dowodów prowadzą do stwierdzenia, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, ponieważ jego wiedza i doświadczenie medyczne pozwalały mu przyjąć, iż oskarżona A. R. cierpi na znane oskarżonemu schorzenia co upoważniało wymienionego do wystawienia przedmiotowego zwolnienia lekarskiego;

10. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., a polegającą na sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, a konkretnie dowodów z (i) wyjaśnień oskarżonej A. R. oraz (ii) zeznań świadka J. R. , wskutek której doszło do poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, również tych stanowiących rezultat oceny dowodów w postaci (1) wyjaśnień oskarżonego K. D. oraz (II) stenogramów rozmów telefonicznych, a według których to ustaleń (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonej A. R. oraz jakoby (2) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonej A. R. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat prawidłowo dokonanej oceny w/w dowodów w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem ich opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez oskarżoną A. R. przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt XII zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynu zabronionego penalizowanego w oparciu o art. 271 § 1 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt XII zaskarżonego wyroku],

ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego poprzez dokonanie wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod przepisy prawa materialnego, czego następstwo stanowiło przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu ujętego w pkt 1 ppkt XII zaskarżonego wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu K. D. odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa penalizowanego w oparciu o art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. wzw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w tym przedmiocie w razie uznania ich za prawidłowe wprost implikują zasadność zakwalifikowania czynu oskarżonego K. D. ujętego w pkt 1 ppkt XII zaskarżonego wyroku jako przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

11. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., a polegającą na sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, a konkretnie dowodów z wyjaśnień oskarżonej H. K. , wskutek której doszło do poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, również tych stanowiących rezultat oceny dowodów w postaci (I) wyjaśnień oskarżonego K. D. oraz (II) stenogramów rozmów telefonicznych, a według których to ustaleń (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonej H. K. oraz jakoby (2) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonej H. K. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat prawidłowo dokonanej oceny w/w dowodów prowadzą do stwierdzenia, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, ponieważ jego wiedza i doświadczenie medyczne pozwalały mu przyjąć, iż oskarżona H. K. cierpi na znane oskarżonemu schorzenia co upoważniało wymienionego do wystawienia przedmiotowego zwolnienia lekarskiego;

12. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., a polegającą na sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, a konkretnie dowodów z wyjaśnień oskarżonej H. K. , wskutek której doszło do poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń, również tych stanowiących rezultat oceny dowodów w postaci (I) wyjaśnień oskarżonego K. D. oraz (II) stenogramów rozmów telefonicznych, a według których to ustaleń (1) oskarżony K. D. nie znał stanu zdrowia oskarżonej H. K. oraz jakoby (2) zamiarem oskarżonego K. D. było umożliwienie oskarżonej H. K. doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia poprzez prowadzenie go w błąd, podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne stanowiące rezultat prawidłowo dokonanej oceny w/w dowodów w najmniejszym stopniu nie wskazują na zasadność wyciągniętych przez Sąd I instancji wniosków, co też mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynów objętych kwestionowanymi ustaleniami faktycznymi, albowiem ich opis sformułowany w zaskarżonym wyroku wskazuje że oskarżony K. D. popełnił w następstwie podżegania przez oskarżoną H. K. przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt XIII zaskarżonego wyroku], podczas gdy subsumcja dokonana w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące w/w czynów wprost implikuje popełnienie przez oskarżonego K. D. czynu zabronionego penalizowanego w oparciu o art. 271 § 1 k.k. [in concreto czyn ujęty w pkt 1 ppkt XIII zaskarżonego wyroku],

ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego poprzez dokonanie wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod przepisy prawa materialnego, czego następstwo stanowiło przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu ujętego w pkt 1 ppkt XIII zaskarżonego wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu K. D. odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa penalizowanego w oparciu o art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy dokonane

przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w tym przedmiocie w razie uznania ich za prawidłowe wprost implikują zasadność zakwalifikowania czynu oskarżonego K. D. ujętego w pkt 1 ppkt XIII zaskarżonego wyroku jako przestępstwo penalizowane w oparciu o art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

14. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. ,a polegającą na nieprzeprowadzeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczność stanu zdrowia oskarżonych (i) T. S. , (ii) T. M. , (iii) Z. T. , (iv) P. R. , (v) A. R. oraz (vi) H. K. w okresie wskazanym w akcie oskarżenia dla każdego z zarzucanych oskarżonemu K. D. czynów, wskutek której doszło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, a według których to ustaleń w/w oskarżeni nie cierpieli na jakiegokolwiek schorzenia w momencie wystawienia im przez oskarżonego K. D. zaświadczeń lekarskich o czasowej niezdolności do pracy, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez powzięcie przez Sąd I instancji błędnego przeświadczenia w przedmiocie popełnienia przez oskarżonego K. D. zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy subsumcja dokonana w oparciu o ustalenia faktyczne dokonane na podstawie treści ewentualnej opinii biegłego w tym przedmiocie mogłaby implikować niewinność oskarżonego K. D. od zarzucanych mu czynów w zakresie wystawiania zaświadczeń lekarskich o czasowej niezdolności do pracy obejmujących nieprawdziwe informacje.

Mając na uwadze powyższe, za podstawę biorąc art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego K. D. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. D. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania. Obrońca oskarżonego z ostrożności procesowej wniósł ewentualnie o eliminację wadliwych kwalifikacji prawnych zarzucanych oskarżonemu czynów i prawidłowe określenie materialnoprawne co do każdego z nich w zakresie stwierdzonych uchybień i uniewinnienie oskarżonego K. D. w zakresie zarzucanego mu czynu w pkt 1 ppkt VIII wyroku.

Obrońca oskarżonego Z. T. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 3

k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania - art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegającą na:

- całkowicie wybiórczej ocenie dowodów, polegającej na zupełnym pominięciu zeznań świadków świadczących na korzyść oskarżonego Z. T. oraz nie wzięciu pod uwagę wszystkich zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych, co stanowi naruszenie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., jak również wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz przez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego;

- sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, w szczególności uniemożliwiający weryfikację ustaleń faktycznych, toku rozumowania Sądu oraz oceny dowodów, braku wyjaśnienia podstaw prawnych wyroku.

W ocenie apelującego powyższe naruszenia przepisów procedury miały znaczący wpływ na treść zapadłego orzeczenia w ten sposób, że doprowadziły do ustalenia nieprawdziwego stanu faktycznego i w efekcie skutkowały nieprawidłowością wyroku.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia skutkujący uznaniem, iż wobec braku choroby Z. T. , nie było podstaw do wydania dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy oskarżonego, wobec czego Z. T. popełnił zarzucane mu czyny, gdy w rzeczywistości prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego prowadzić musi do wniosku, że w okresie [...] 2019 r. Z. T. faktycznie był chory, a wystawienie dokumentu w postaci zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy oskarżonego było całkowicie zasadne, wobec czego Z. T. zarzucanych mu czynów nie popełnił.

3. rażące naruszenie podstawowych zasad procesu karnego, jakimi są zasada prawdy materialnej, zasada obiektywizmu oraz konstytucyjna zasada równości,

poprzez naruszenie szeregu przepisów procedury karnej wskazanych powyżej.

Obrońca Z. T. jako zarzut ewentualny w przypadku nieuwzględnienia powyżej przedstawionych zarzutów na podstawie art. 438 § 1 k.p.k. wyrokowi zarzucił w pkt 4 apelacji obrazę przepisów prawa materialnego - art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. — poprzez bezpodstawne uznanie, że przepisy te znajdują zastosowanie odnośnie do oskarżonego Z. T. w sytuacji, gdy rzetelna analiza stanu faktycznego prowadzi do wniosku, iż w niniejszej sprawie nie doszło do wypełnienia znamion zarzucanych oskarżonemu czynów.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z. T. lub ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w zmienionym składzie.

Obrońca oskarżonej P. R. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. poprzez uznanie, że udzieliła K. D. , pełniącego funkcję publiczną lekarza zatrudnionego w „NZOZ [...]” w G. sp. z o.o. filia Podstawowa Opieka Zdrowotna, ul. [...], w związku z pełnieniem tej funkcji, korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. art. 55 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki społecznej z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim, w zamian na wystawieniu jej zaświadczenia lekarskiego, podżegając wymienionego lekarza do poświadczenia w tym dokumencie nieprawdy;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasad: iż organy prowadzące postępowanie powinny brać pod uwagę okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, iż nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego oraz

swobodnej oceny dowodów, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej oraz, iż uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazania jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez sąd I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych kmdr. rez. K. D. , Z. T. oraz P. R. , nie zasługiwały na uwzględnienie.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego kmdr. rez. K. D. .

W pierwszej kolejności odnieść się należy do części wstępnej wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego apelacji pod względem formalnym, w której nie wskazano zakresu zaskarżenia wyroku. W *petitum* apelacji obrońca oskarżonego wskazuje bowiem, że zaskarża wyrok w części dotyczącej oskarżonego kmdr. rez. K. D. , jednakże bez skazania zakresu zaskarżenia. Brak precyzyjnego wskazania zakresu zaskarżenia przy jednoczesnej wielości przypisanych oskarżonemu czynów, powoduje, że zakres ten pozostaje do odczytania z treści przedstawionych przez obrońcę zarzutów. Powyższe może być również konsekwencją braku powołania w podstawie prawnej zaskarżenia wyroku art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k., który to przepis Przy

ściśle łącznej wykładni z art. 447 § 1 i 2 k.p.k. nakłada na skarżącego obowiązek wskazania zakresu zaskarżenia w części wstępnej apelacji.

Przed wszystkim jednak wadliwie zostały skonstruowane poszczególne zarzuty apelacyjne. Za podstawę zarzutu w pkt. 1 obrońca wskazuje art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., czyli zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę. Przedstawiony zarzut został sformułowany w ten sposób, iż w pierwszej kolejności odnosi się do błędnych ustaleń faktycznych, by w dalszej jego części podważyć ocenę i analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Tak przedstawiony zarzut jest więc niepoprawny. W przypadku kwestionowania oceny materiału dowodowego, obrońca winien w pierwszej kolejności postawić zarzut obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, a następnie będący konsekwencją obrazy przepisów postępowania z tej sfery, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, realizując tym samym ustawowy obowiązek wykazania wpływu obrazy przepisów procedury karnej na treść wyroku. Wówczas w podstawie prawnej zarzutu wskazać należy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. Powyższe odnosi się również do redakcji zarzutów przedstawionych w pkt. 3 apelacji (pierwszy pkt 3), pkt. 5 (str. 5 apelacji) oraz pkt. 6.

W pkt. 2 obrońca kmdr. rez. K. D. stawia na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz ewentualnie, w sytuacji nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzut obrazy przepisów prawa materialnego poprzez dokonanie wadliwej subsumcji ustalonych faktów pod przepisy prawa materialnego, czego następstwo stanowiło przyjęcie przez Sąd I instancji błędnej kwalifikacji prawnej czynów. Wskazanie zakresu zaskarżenia jest niezbędnym elementem apelacji, dzięki któremu nakreślony zostaje oczekiwany przez skarżącego zakres kontroli instancyjnej. Tymczasem zarzut z pkt 2 zawiera w sobie dwa opozycyjne względem siebie kierunki kontroli instancyjnej. Z jednej strony skarżący dąży do podważenia ustaleń faktycznych, pomijając jak w przypadku zarzutu z pkt 1, konieczność poprzedzenia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, zarzutem obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia oraz oceny dowodów zebranych w sprawie, a z drugiej strony stawia zarzut obrazy prawa materialnego, do sformułowania, którego konieczna jest pełna

akceptacja dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Taka konstrukcja zarzutu prowadzi do uniknięcia wskazania przez apelujący podmiot w sposób jednoznaczny kierunku żądanej kontroli instancyjnej, kreując jednocześnie skrajny i wykluczający się w swoim zakresie pod względem procesowym zarzut rozciągający się w swojej treści od negowania dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, a kończąc na ich zaakceptowaniu i obrazą prawa materialnego. Powyższe rozważania znajdują odniesienie także do zarzutów zredagowanych w pkt. 4, pkt. 7 oraz pkt. 8 apelacji.

Z kolei w pkt 3 (kolejny pkt 3) obrońca oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., wykazując wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji błędnej kwalifikacji prawnej czynów, ewentualnie na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, również wykazując wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji błędnej kwalifikacji prawnej czynów. Taka konstrukcja zarzutu jest nie do zaakceptowania. Jak już wcześniej zostało wskazane, w przypadku obrazę przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, niezbędnym elementem jest wykazanie wpływu tej obrazę na treść zaskarżonego wyroku, co powinno w tym przypadku nastąpić poprzez następcze sformułowanie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Powyższe rozważania pozostają aktualne dla zarzutu zredagowanego również w pkt 5 apelacji obrońcy oskarżonego kmdr. rez. K. D. (strona 6-7 apelacji).

W pkt. 9 i 11 obrońca oskarżonego na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzuca obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. kwestionując ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i wykazując wpływ tej obrazę na treść zaskarżonego wyroku poprzez dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych. Z tego względu wyraźnie sformułowany powinien zostać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Podobnie w pkt. 10 i 12 apelujący zarzuca obrazę przepisów procedury karnej, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. bez zredagowania następczego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, nie wykazując tym samym wpływu obrazę przepisów postępowania na treść zaskarżonego wyroku. Na podobną ocenę pod względem redakcyjnym zasługuje sposób sformułowania pkt. 14 apelacji (apelujący nie zachowuje kolejności numerologicznej zarzutów). Dodatkowo w pkt. 10 i 12

obrońca oskarżonego kmdr. rez. K. D. sformułował ewentualne zarzuty obrazy prawa materialnego, które z uwagi na wcześniejsze zakwestionowanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzące do podważenia ustaleń faktycznych, konstrukcyjnie stają się wadliwe. Jak już wcześniej wspomniano, na skarżącym spoczywa obowiązek precyzyjnego wskazania zakresu kontroli instancyjnej, a tak szeroko w swoim zakresie sformułowane zarzuty (od zarzutu obrazy prawa procesowego dotyczącego sfery ustaleń faktycznych po obrazę prawa materialnego akceptującą dokonane w sprawie ustalenia faktyczne) nie spełniają tego wymagania. Przede wszystkim jednak, aby skutecznie podnieść zarzut obrazy prawa materialnego należy w pełni zaakceptować dokonane w sprawie ustalenia faktyczne.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania zarzutu z pkt 1 apelacji obrońcy kmdr. rez. K. D. , wskazać należy, że zarzut ten jest niezasadny. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji dokonał prawidłowej, zgodnej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oceny wskazanego przez skarżącego w tym zarzucie materiału dowodowego. Przede wszystkim należy zauważyć, że wyjaśnienia oskarżonego kmdr. rez. K. D. (k. 71-72 i 87-88) są spójne z wyjaśnieniami oskarżonego st. mar. rez. T. S. (k. 60-61, 601, 709) oraz stenogramami rozmów telefonicznych. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, pierwsze dwa złożone przez oskarżonego kmdr. rez. K. D. wyjaśnienia były wiarygodne, z uwagi na ich spontaniczność oraz logiczność. W wyjaśnieniach tych oskarżony wprost wskazuje, że przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów i podaje, że odnośnie do st. mar. rez. T. S. chciał mu „po prostu po ludzku pomóc”, z uwagi na okoliczność, że „nie miał z kim zostawić dziecka”. Wyjaśnił również, że „kierował się zawsze chęcią pomocy innym ludziom” (k. 71-72). Depozycje te zostały potwierdzone kolejnymi wyjaśnieniami kmdr. rez. K. D. , w których po okazaniu mu karty nr 24-26 akt wydzielonych przedmiotowej sprawy podał, że z rozmowy przeprowadzonej ze st. mar. rez. T. S. , „nie wynika w żadnej mierze, aby był na coś chory”. Dalej podał, że kierował się „chęcią pomocy w trudnej sytuacji rodzinnej, w kontekście dziecka”. Wyjaśnienia kmdr. rez. K. D. zgadzają się z wyjaśnieniami st. mar. rez. T. S. (k. 60-61, 601, 709), w których konsekwentnie podawał, że za każdym razem uiszczał kwotę 150 zł kmdr. rez. K. D. w zamian za zwolnienie lekarskie. W tych przypadkach

nie został on poddany badaniu, oskarżony kmdr. rez. K. D. nie pytał również o stan jego zdrowia. Natomiast co do zeznań świadka plut. R. R. , złożonych w toku postępowania sądowego, wskazać należy, że potwierdził on fakt, że oskarżony st. mar. rez. T. S. nie informował swojego przełożonego o stanie zdrowotnym swojej córki. Sam oskarżony st. mar. rez. T. S. przyznał w zakresie zdarzeń z lipca i sierpnia 2018 r., że zadzwonił do oskarżonego kmdr. rez. K. D. podając mu nieprawdziwe informacje co do stanu zdrowia córki, poprzez skazanie, iż musi „zająć się córką i potrzebuje zwolnienia”. Oskarżony otrzymał zwolnienie lekarskie bez pytania przez oskarżonego kmdr. rez. K. D. o stan zdrowia córki. Zarzut z pkt. 1 oparty na twierdzeniu jakoby wiedza i doświadczenie medyczne oskarżonego kmdr. rez. K. D. pozwalały przyjąć mu, że oskarżony st. mar. rez. T. S. cierpi na typowe schorzenia jest więc zupełnie chybiony. Popęlnienie przypisanych przez oskarżonego kmdr. rez. K. D. czynów potwierdzają również uznane za wiarygodne zeznania świadka K. K. (k. 1563-1567), zeznania świadka A. B. (k. 1567-1572), stenogramy rozmów między oskarżonymi (k. 412-421, 865v-869) oraz dokumenty znajdujące się w aktach Nr [...]

W świetle powyższego zarzut sformułowany w pkt. 2 apelacji również nie może zostać uwzględniony. Sąd I instancji prawidłowo bowiem dokonał ustaleń faktycznych, z których wynika, że wystawianie zwolnień lekarskich na rzecz st. mar. rez. T. S. odbywało się każdorazowo w zamian za uiszczenie kwoty 150 zł w gotówce bądź przelewem na rachunek bankowy, co implikowało Sąd I instancji do uznania oskarżonego kmdr. rez. K. D. za winnego dokonania zarzucanych mu przestępstw opisanych w punkcie 1.I, 1.II, 1.III, 1.IV części wstępnej wyroku, wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Ustalenie, że oskarżony kmdr. rez. K. D. przyjął korzyść majątkową, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego kmdr. rez. K. D. , wyklucza możliwość eliminacji z kwalifikacji prawnej art. 228 § 3 k.k. oraz art. 271 § 3 k.k.

Kolejny zarzut sformułowany w dwóch punktach oznaczonych numerem porządkowym 3 również nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem Sąd I instancji dokonał swobodnej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz

skazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny wskazanego przez skarżącego w tym zarzucie materiału dowodowego i na jej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie. Oskarżony kmdr. rez. K. D. w pierwszych dwóch wyjaśnieniach, prawidłowo w ocenie Sądu Najwyższego uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (71-72), a ponadto, po okazaniu mu karty nr 10 teczki nr [...] z rozmową z oskarżoną P. R. , wskazał, że „w żadnej mierze nie wynika z niej, aby była ona na coś chora” (k. 87-88). Analiza stenogramów rozmów w pełni potwierdza w powyższym zakresie depozycje oskarżonego kmdr. rez. K. D. (k. 422-427, k. 671-672v). Zauważyć należy, że stenogramy rozmów telefonicznych między oskarżonym kmdr. rez. K. D. i oskarżoną P. R. ukazują, że przedmiotem rozmów były okoliczności związane wyłącznie z wystawieniem zwolnienia lekarskiego i ustaleniem ewentualnego czasu jego trwania. Z treści rozmów wynika również, że oskarżony sam sugerował oskarżonej rodzaj choroby uprawniającej do skorzystania ze zwolnienia lekarskiego, kierując do oskarżonej słowa: „od dzisiaj i na korzonki byśmy zrobili znowu” (k. 672), co by wykluczało twierdzenie jakoby oskarżony znał i kierował się stanem zdrowia oskarżonej P. R. . Dodatkowo popełnienie przypisanych oskarżonemu kmdr. rez. K. D. czynów potwierdzają uznane za wiarygodne zeznania świadka A. B. (k. 1567-1572). Natomiast argumenty skarżącego co do obrazy art. 7 k.p.k., jeśli chodzi o ocenę wyjaśnień P. R. oraz zeznań świadka J. R. , uznanych przez Sąd I instancji za niewiarygodne, są całkowicie chybione. Fakt, że Sąd I instancji posłużył się sformułowaniem „spokrewniona” zamiast „spowinowacona”, nie przekreśla dokonanej przez ten Sąd oceny dowodów. Natomiast okoliczność odnoszącą się do przyjęcia korzyści majątkowej przez oskarżonego, potwierdzają jego wyjaśnienia, w których między innymi przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Zdaniem Sądu Najwyższego ocena powołanych dowodów została przeprowadzona zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący wskazał powody takiej oceny. Z tego względu zarzut naruszenia przepisów procedury oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie mógł zostać uwzględniony, bowiem Sąd I instancji nie dopuścił się wskazanych uchybień.

Zarzut sformułowany w pkt 4 wywiedzionej apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Najwyższy w pełni podziela wywody Sądu I instancji w zakresie dokonanej oceny materiału dowodowego w postaci dwóch pierwszych depozycji oskarżonego kmdr. rez. K. D. oraz stenogramów rozmów telefonicznych (k. 432 – 434, 673v-674, 884). Istotne znaczenie miały uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego kmdr. rez. K. D. w których, przyznał, że kierował się „zawsze chęcią pomocy innym ludziom” i że „to się trochę wymknęło spod kontroli” (71-72) oraz stenogramy rozmów telefonicznych, z których jednoznacznie wynika, że celem rozmowy między oskarżonymi było otrzymanie przez oskarżonego Z. T. zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy (k. 432 – 434, 673v-674, 884). Analiza tej rozmowy jak i rozmowy J. T. z oskarżonym kmdr. rez. K. D. prowadzi do wniosku, że oskarżony kmdr. rez. K. D. nie pytał o stan zdrowia oskarżonego Z. T. , nie przedstawił mu żadnych zaleceń, jeśli chodzi o proces leczenia, natomiast oskarżony Z. T. nie podał żadnych objawów choroby ani nie kierował prośb o udzielenie porady medycznej co do istotnych informacji związanych z ewentualnym leczeniem. W tym kontekście znaczenia nabierają uznane za wiarygodne zeznania świadka A. B. (k. 1567-1572). Przy tym kwalifikacja czynu z art. 271 § 3 k.k. jest oczywiście prawidłowa, bowiem zgodnie z art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Jak wynika z opisu przypisanego oskarżonemu kmdr. rez. K. D. czynu, oskarżony Z. T. tym przestępnym zachowaniem uzyskał korzyść majątkową w kwocie 391,18 zł, czym zostało zrealizowane znamię przestępstwa stypizowanego w art. 271 § 3 k.k. W tym przypadku sprawca dążył do osiągnięcia takiej korzyści dla kogoś innego.

Kolejny zarzut zreagowany w dwóch punktach oznaczonych numerem porządkowym 5, tj. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. także okazał się niezasadny. W ocenie Sądu Najwyższego, Sąd I instancji nie dopuścił się uchybienia polegającego na naruszeniu art. 410 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych. Należy w pełni podzielić argumentację Sądu I instancji, bowiem jest spójna, klarowna i konsekwentna, jeśli chodzi o ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Obrońca oskarżonego koncentruje się na braku uwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności, iż oskarżony T. M. został osobiście przebadany przez oskarżonego

kmdr. rez. K. D. , wobec tego zostało potwierdzone, że cierpi on na trwałe schorzenie kręgosłupa oraz pominięcie przez Sąd I instancji dowodów korzystnych na oskarżonego w postaci wyjaśnień złożonych przez T. M. a oraz T. M. a. O ile faktycznie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku brak jest bezpośredniej oceny wyjaśnień złożonych przez T. M. a i T. M. a, to jednak brak ten nie wpływa na treść zaskarżonego wyroku. Po pierwsze, do wyjaśnień oskarżonego T. M. a odnosi się Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku w części dotyczącej faktów uznanych za nieudowodnione, czyli faktu dokonania dokładnego telefonicznego wywiadu lekarskiego ze zgłaszającym się pacjentem na okoliczność wystawienia zwolnienia lekarskiego (k. 786). Po drugie, z uznanych za wiarygodne stenogramów nagranej między T. M. a oskarżonym kmdr. rez. K. D. rozmowy jednoznacznie wynika, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, że nie doszło do bezpośredniego przebadania T. M. a przed wydaniem zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy (k. 674v-675). Stenogram rozmowy ukazuje natomiast, że jedynym powodem, dla którego syn oskarżonego T. M. a skontaktował się z lekarzem była potrzeba wystawienia dla będącego w podróży ojca zwolnienia lekarskiego. Jak z tego wynika, pacjent, na rzecz którego miało zostać wydane zaświadczenie lekarskie, bezpośrednio nie kontaktował się z lekarzem, a co więcej nie udał się osobiście do lekarza w celu odebrania tegoż zaświadczenia, bowiem zgodnie ze stenogramem odebrać je miała żona T. M. a. W tym stanie rzeczy brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu sformułowanego w dwóch punktach oznaczonych numerem porządkowym 5.

Chybiony okazał się również zarzut sformułowany w pkt 6 apelacji. Obrońca oskarżonego podważa w nim ustalenia faktyczne poprzez podważenie oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego kmdr. rez. K. D. , stenogramów rozmów telefonicznych oraz akt nr [...] , co miało doprowadzić Sąd I instancji do wadliwych ustaleń faktycznych, podczas gdy, zdaniem obrońcy, oskarżony nie wystawił osobie podającej się za M. B. zwolnienia lekarskiego w rozumieniu art. 55 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. W ocenie Sądu Najwyższego Sąd I instancji dokonał swobodnej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego oceny wskazanego przez skarżącego w tym zarzucie materiału dowodowego i na jej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych

w sprawie. Oskarżony kmdr. rez. K. D. w wyjaśnieniach uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne wskazał, że nie przeprowadzał badania lekarskiego osoby podającej się za M. B. i kierował się potrzebą pomocy w trudnej sytuacji życiowej (k. 72), oraz kolejnych wyjaśnieniach podał, że wystawił jej w dniu [...]2019 r. zaświadczenie lekarskie ZUS ZLA [...] pomimo, że nie była chora (k. 88v). Powyższe potwierdzają również stenogramy rozmów (443, 685-687, 688v), akta nr [...] oraz zeznania świadka A. B. (k. 1567-1572). Jeśli chodzi o stenogramy rozmów pada tam między innymi stwierdzenie: „ile za te zwolnienie pieniędzy ma przygotować?”, na co oskarżony odpowiada „tak jak ostatnio” (k. 443, k. 688v), co potwierdza przyjmowanie przez oskarżonego kmdr. rez. K. D. korzyści majątkowej w zamian za wystawienie zaświadczeń lekarskich, poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia zgłaszającej się osoby.

Powyższy materiał dowodowy obrońca oskarżonego kwestionuje także w pkt 7 i 8 apelacji. Wobec aktualności rozważań zawartych we wcześniejszym akapicie, również i te zarzuty nie podlegały uwzględnieniu. Sąd Najwyższy całkowicie zaaprobował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz stan faktyczny sprawy. Co do zarzutów z pkt 7 i 8 apelacji warto zauważyć, że obrońca oskarżonego stawia ewentualny zarzut obrazy prawa materialnego. Nie ulega jednak wątpliwości, że dokonana przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 ppkt IX, X, XI i XIV wstępnej części wyroku jest prawidłowa. Obrońca wskazuje, że oskarżony nie przyjął korzyści majątkowej, więc nie można mu przypisać czynu z art. 271 § 3 k.k. oraz art. 228 § 3 k.k. Skoro jednak zgodnie z treścią art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego, to oznacza, że korzyść z popełnionego przestępstwa mogłaby osiągnąć osoba podająca się za M. B. . Natomiast odrębną kwestią jest fakt, że czynów tych nie dokonał z uwagi na użycie środka nienadającego się do popełnienia czynu zabronionego. Zupełnie chybione są więc argumenty podnoszone w środku zaskarżenia jakoby oskarżony kmdr. rez. K. D. nie wystawił zwolnienia lekarskiego na rzecz osoby podającej się za M. B. w rozumieniu ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i tym samym nie umożliwiał uzyskania jakiegokolwiek świadczenia w Polsce jak i na

terenie Unii Europejskiej. Dokładnie z tego względu przyjęta kwalifikacja prawna zawiera art. 13 § 2 k.k., zgodnie z którym sprawca nie uświadamia sobie, że dokonanie jest niemożliwe ze względu na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego lub ze względu na użycie środka nie nadającego się do popełnienia czynu zabronionego.

Kolejny zarzut zawarty w pkt 9 i 10 apelacji również jest chybiony. obrońca oskarżonego zarzuca obrazę przepisów procedury, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zakresie wyjaśnień oskarżonej A. R. , zeznań świadka J. R. , wyjaśnień oskarżonego kmr. rez. K. D. oraz stenogramów rozmów telefonicznych. Sąd Najwyższy podziela jednak dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz ustalony na jej podstawie stan faktyczny w sprawie. Istotne znaczenie miały uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego kmr. rez. K. D. w których, przyznał, że kierował się „zawsze chęcią pomocy innym ludziom” i że „to się trochę wymknęło spod kontroli” (k. 71-72) oraz stenogramy rozmów telefonicznych (k. 428, 429, 687v-688, 689). Z tych ostatnich wynika, że celem rozmowy między oskarżonym kmr. rez. K. D. i oskarżoną było uzyskanie zwolnienia lekarskiego. Oskarżona A. R. skierowała bowiem do oskarżonego następujące słowa: „ja bym potrzebowała zwolnienie na małą wziąć” (k. 428), w ogóle nie odnosząc się do żadnych okoliczności zdrowotnych jej samej czy też jej córki. Dalsza komunikacja między nimi odbyła się sms-owo, w której oskarżony poprosił o dane niezbędne do wystawienia zwolnienia (k. 688v-689). Spójne z tymi dowodami są zeznania świadka A. B. (k. 1567-1572). Skoro więc zwolnienie lekarskie miało zostać wystawione na córkę oskarżonej A. R. , to zupełnie chybiony jest argument obrońcy, że oskarżony był uprawniony do wystawienia zwolnienia lekarskiego, bowiem posiadał wiedzę, że cierpi ona na znane oskarżonemu schorzenie. W konsekwencji ocena wyjaśnień A. R. oraz zeznań świadka J. R. , została przeprowadzona przez Sąd I instancji zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący wyjaśnił powody takiej oceny. Z tego względu zarzut naruszenia przepisów procedury, tj. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie mógł zostać uwzględniony, bowiem Sąd I instancji nie dopuścił się wskazanych uchybień. Przy tym kwalifikacja czynu z art. 271 § 3 k.k. jest oczywiście prawidłowa, bowiem zgodnie

z art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Jak wynika z opisu przypisanego oskarżonemu kmdr. rez. K. D. czynu, oskarżona A. R. tym przestępnym zachowaniem uzyskała korzyść majątkową w kwocie 3416,25 zł, czym zostało zrealizowane znamię przestępstwa stypizowanego w art. 271 § 3 k.k.

Zarzut sformułowany w pkt 11 i 12, w których obrońca podnosi zarzut obrazy przepisów proceduralnych, tj. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. jest niezasadny. Sąd Najwyższy zgadza się z dokonaną przez Sąd I instancji oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz ze stanem faktycznym przedstawionym przez ten Sąd. Z wyjaśnień oskarżonego uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne wynika, że zwolnienie lekarskie wystawione na rzecz H. K. były fikcyjne. W swoich wyjaśnieniach przyznaje, że wystawił jej zwolnienie lekarskie na wyjazd (k. 72) oraz, że chciała ona zwolnienie lekarskie, pomimo że nie była chora (k. 88). Oskarżony kmdr. rez. K. D. podał także, że kierował się chęcią pomocy koleżeńskiej w udzieleniu krótkotrwałego zwolnienia. Powyższe potwierdza stenogram rozmowy między oskarżonymi, z analiz którego wynika, że oskarżona H. K. kierowała do oskarżonego następujące słowa: „wiesz to bym zwolnionko sobie zrobiła” (k. 439), również w komunikacie sms pisze ona do oskarżonego: „potrzebuje zwolnienia od 14 do 18” (k. 440). Pozostałe stenogramy rozmów pozostają w tej samej optyce (k. 439-442, 444). Z powyższym materiałem dowodowym korespondują zeznania świadka A. B. (k. 1567-1572). Sąd Najwyższy nie dopatrył się więc błędnej oceny wyjaśnień oskarżonej H. K., uznającej je za niewiarygodny w tym kwalifikacja czynu z art. 271 § 3 k.k. jest oczywiście prawidłowa, bowiem zgodnie z art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Jak wynika z opisu przypisanego oskarżonemu kmdr. rez. K. D. czynu, oskarżona H. K. tym przestępnym zachowaniem uzyskała korzyść majątkową w kwocie 674,15 zł, czym zrealizowane zostało znamię przestępstwa stypizowanego w art. 271 § 3 k.k.

Obrońca oskarżonego w większości zarzutów podnosi również, że oskarżony kmdr. rez. K. D. w trakcie wystawiania zaświadczeń lekarskich o tymczasowej niezdolności do pracy obejmował zakresem swojego zamiaru wyłącznie

umożliwienie osobom, na rzecz których były one wydawane, uchylenie się od realizacji obowiązków zawodowych i pracowniczych, nie zaś umożliwienie im doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podmiotu zobowiązanego do wypłaty wynagrodzenia lub zasiłku chorobowego z tytułu wystawionych zaświadczeń poprzez prowadzenie go w błąd, a co za tym idzie całkowicie bezpodstawnym jest przypisanie oskarżonemu kmdr. rez. K. D. odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa pozostającego w zbiegu z przestępstwem penalizowanym w oparciu o art. 286 § 1 k.k. dla któregokolwiek z zarzucanych mu w wyroku czynów.

Trudno uznać za wiarygodne to, że oskarżony kmdr. rez. K.D., lekarz z wieloletnim doświadczeniem, posiadający wiedzę co do nieprawidłowości wystawianych przez niego zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy, przyjmujący korzyści majątkowe w zamian za wystawienie zwolnienia lekarskiego, nieprzeprowadzający z pacjentami wywiadów ani badań lekarskich pozwalających ustalić ich rzeczywisty stan zdrowia, nie obejmował swoim zamiarem okoliczności, że wystawiając fikcyjne zwolnienia lekarskie doprowadza nie tylko do uchylenia się od pracy przez osoby, na rzecz których wystawił fikcyjne zwolnienia, ale również do uzyskania przez te osoby wynagrodzeń czy zasiłków chorobowych od podmiotu zobowiązanego do ich wypłaty. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie oskarżonego kmdr. rez. K. D. polegające na wystawianiu fikcyjnych zwolnień lekarskich doprowadziło podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia czy zasiłku chorobowego z tytułu wystawionego zaświadczenia lekarskiego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez prowadzenie go w błąd. To, że korzyść majątkową z tytułu uzyskanego zasiłku chorobowego uzyskały osoby, na rzecz których wystawiono zwolnienia lekarskie, nie wyklucza możliwości przypisania mu czynu stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. Przestępstwa oszustwa może dopuścić się również osoba, która czynności opisane w art. 286 § 1 k.k. przedsięwzięje w celu przysporzenia korzyści majątkowej nie sobie, ale innej osobie (por. art. 115 § 4 k.k.). Ubocznie stwierdzić także trzeba, że wszystkie opisy czynów, które zostały przypisane oskarżonemu w zaskarżonym wyroku odpowiadają kompletnie znamion czynu zabronionego wynikającemu z treści art. 286 § 1 k.k.

Ostatni zarzut ujęty w pkt 14 apelacji również nie zasługiwał na uwzględnienie. W punkcie tym obrońca zarzuca obrazę przepisów procedury, tj. art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., a polegającą na nieprzeprowadzeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego na okoliczność stanu zdrowia oskarżonych st. mar. rez. T. S. , T. M. , Z. T. , P. R. , A. R. oraz H. K. . Art. 9 § 1 k.p.k. zawiera zasadę działania z urzędu, która w postępowaniu sądowym daje sądowi uprawnienie do podjęcia czynności z urzędu, np. przeprowadzenia dowodu. Z kolei art. 167 k.p.k. jest potwierdzeniem tej zasady, bowiem wskazuje, że dowody przeprowadza się na wniosek stron lub z urzędu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego naruszenie przepisu art. 9 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej i kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 10 stycznia 2013 r., sygn. akt IV KK 292/12). Natomiast art. 193 § 1 k.p.k. stanowi, że jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego albo biegłych. Do naruszenia wskazanego przepisu mogłoby więc dojść, gdyby w sprawie sąd nie zrealizował obowiązku wyjaśnienia sprawy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co wiąże się bezpośrednio z wyznaczeniem zakresu materiału dowodowego przydatnego do rozpoznania sprawy. W przedmiotowej sprawie okoliczność podana przez obrońcę oskarżonego, to jest ustalenie jakiegokolwiek schorzenia, na które mogłyby cierpieć wskazane przez niego osoby w chwili wystawiania dla nich zwolnień, jest okolicznością nieistotną dla rozstrzygnięcia sprawy, wobec tego Sąd nie mógł dopuścić się obrazy powołanych wcześniej przepisów.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego Z. T. .

Apelacja oskarżonego Z. T. nie zasługiwała na uwzględnienie. Odnosząc się do konstrukcji apelacji, należy wskazać, że zawiera ona pewne uchybienia pod względem formalnym. W pierwszej kolejności wskazać należy, że w części wstępnej wywiedzionej apelacji obrońca oskarżonego zaniechał wskazania zakresu zaskarżenia, poprzestając jedynie na sformułowaniu „w zakresie punktów 21, 22 i 30”, co by sugerowało, że zaskarża wyrok w części odnoszącej się do oskarżonego w całości. Przechodząc dalej zauważyć trzeba, że w pkt. 1 obrońca oskarżonego zarzuca obrazę szeregu przepisów postępowania karnego, poczynwszy od zasad

ogólnych wyrażonych w art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 1 i 2 k.p.k., następnie dotyczących naruszenia przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., a kończąc na obrazie art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Podkreślić jednak należy, że redagowanie zarzutu w ten sposób, że dotyka on swoim zakresem dwóch różnych kwestii, bo z jednej strony sfery gromadzenia i oceny dowodów, a z drugiej strony prawidłowości sporządzenia uzasadnienia, nie może pod względem konstrukcyjnym zostać uznane za właściwe. Co więcej, zarzut ten obarczony jest wadą w postaci braku wskazania konkretnych dowodów, względem których Sąd I instancji miał dopuścić się obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Niepoprawne jest również jednoczesne formułowanie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (pkt 2) oraz zarzutu obrazy prawa materialnego (pkt 4). Zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie podniesiony tylko wtedy, gdy strona skutecznie nie zakwestionuje ustaleń faktycznych. W zakresie zawartego w pkt. 3 analizowanej apelacji zarzutu obrazy podstawowych zasad procesu karnego, stwierdzić należy, że stanowią one normy o charakterze ogólnym i nie mogą stanowić podstawy środka odwoławczego. Treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasad generalnych.

Odnosząc się merytorycznie do ww. zarzutów obrońcy wskazać należy, że nie mogły zyskać one akceptacji Sądu Najwyższego. Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy kontrola instancyjna zaskarżonego w tej części wyroku doprowadziła do wniosku, iż Sąd I instancji w sposób dokładny i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, a zebrany materiał ocenił wszechstronnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego. Należy również zauważyć, że Sąd I instancji uwzględnił te dowody, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia, a więc głównie w postaci dwóch pierwszych depozycji oskarżonego kmdr. rez. K. D. oraz stenogramów rozmów telefonicznych (k. 432 – 434, 673v-674, 884).

Istotne znaczenie, wbrew twierdzeniom obrońcy, miały uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego kmdr. rez. K. D. bowiem zobrazowały całokształt działalności oskarżonego jako lekarza oraz jego postawę w stosunku do pacjentów oraz wystawianych przez niego zwolnień lekarskich. Oskarżony kmdr. rez. K. D.

przyznał bowiem, że kierował się „zawsze chęcią pomocy innym ludziom” i że „to się trochę wymknęło spod kontroli” (71-72). Ponadto o winie oskarżonego Z. T. świadczą uznane za wiarygodne stenogramy rozmów telefonicznych, z których jednoznacznie wynika, że celem rozmowy między oskarżonymi było otrzymanie przez oskarżonego Z. T. zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy (k. 432 – 434, 673v-674, 884). Analiza tej rozmowy jak i rozmowy J. T. z oskarżonym kmdr. rez. K. D. prowadzi do wniosku, że oskarżony kmdr. rez. K. D. nie pytał o stan zdrowia oskarżonego Z. T. , nie przedstawił mu również żadnych zaleceń, jeśli chodzi o proces leczenia, natomiast oskarżony Z. T. nie podał żadnych objawów choroby ani nie kierował próśb o udzielenie porady lekarskiej zawierającej informacje co do sposobu podjęcia ewentualnego leczenia. Sam fakt osobistej znajomości oskarżonych (oskarżony Z. T. jest zięciem oskarżonego kmdr. rez. K. D.), a nawet posiadanie przez niego pełnej wiedzy co do stanu zdrowia oskarżonego Z. T. oraz przyjmowanych przez niego lekarstw, nie uprawnia do automatyzmu w działaniu lekarza wystawiającego zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy, ponieważ jego podstawą powinien być stan zdrowia i rozpoznanie schorzenia z momentu jego wystawienia, nie zaś ogólny stan zdrowia pacjenta. Również chybiony jest argument, że oskarżony kmdr. rez. K. D. jest w stanie trafnie ocenić stan zdrowia swojego zięcia wyłącznie po jego głosie. Należy pamiętać, że ocena stanu zdrowia każdorazowo wymaga przeprowadzenia wywiadu z pacjentem, o czym zeznała świadek A. B. (k. 1567-1572). Nie ma natomiast żadnych powodów, aby odmówić jej zeznaniom waloru wiarygodności. Tymczasem, jak już wcześniej wspomniano, oskarżony kmdr. rez. K. D. nie zadał oskarżonemu Z. T. ani jednego pytania dotyczącego stanu jego zdrowia. Warto również zwrócić uwagę, że ze stenogramów rozmów wynika, iż oskarżony kmdr. rez. K. D. zadał J. T. następujące pytanie: „ile dwa dni chciał czy trzy dni zwolnienia?” (k. 674), co również potwierdza okoliczność, że wystawienie zwolnienia lekarskiego na rzecz oskarżonego Z. T. nastąpiło całkowicie bezrefleksyjnie.

Z kolei przytoczona przez obrońcę oskarżonego wypowiedź „czy ja teraz mam do ciebie czy gdzieś indziej mam śmigać z tym” nie świadczy wcale o gotowości udania się na wizytę lekarską, lecz potwierdza to, że oskarżony nie posiadał wiedzy jak uzyskać zwolnienie lekarskie i czy te zwolnienie uzyska od oskarżonego kmdr. rez. K. D. . Wcześniej oskarżony Z. T. poinformował oskarżonego kmdr. rez. K. D. ,

że „pewnie będę potrzebował zwolnienia”. Ta oraz dalsza część rozmowy rozwiewa wątpliwości, że nie chodziło o wizytę lekarską, lecz jedynie o uzyskanie zwolnienia lekarskiego, bowiem oskarżony kmdr. rez. K. D. odpowiada oskarżonemu: „Nie, nie to ja ci wystawię, Tylko PESEL mi wyślij to ja cię jutro zapiszę i wystawę ci zwolnienie elektroniczne”.

Ubocznie podnieść również należy, że bez znaczenia dla czynu przypisanego oskarżonemu jest sprawa dotycząca Pani M. K. , a tym bardziej ocena stanu jej zdrowia. Postępowanie odwoławcze ma na celu kontrolę orzeczenia Sądu I instancji, nie zaś postanowienia prokuratorskiego o umorzeniu postępowania w stosunku do wskazanej osoby, nawet jeśli zdaniem obrońcy, ma to służyć obronie oskarżonego.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. zauważyć należy, że z uwagi na treść art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424. Wszelkie omyłki czy nieścisłości w uzasadnieniu, na które powołuje się w apelacji obrońca oskarżonego, nie mogą spowodować rozstrzygnięcia o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia.

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonej P. R. .

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonej P. R. okazała się całkowicie niezasadna.

Przede wszystkim wadliwie zostały postawione zarzuty obrazy prawa materialnego, tj. art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 229 § 1 k.k. Z treści tego zarzutu nie sposób wysnuć, w czym skarżący upatruje naruszenia prawa materialnego, skoro w jego treści podważa ustalenie, że oskarżona P. R. udzieliła oskarżonemu kmdr. rez. K. D. korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości. Obraza prawa materialnego może polegać na błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, a także niezastosowaniu określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe. Nie można mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego powinien być podnoszony wyłącznie wówczas, gdy autor apelacji nie kwestionuje ustaleń

faktycznych. Natomiast apelacja obrońcy oskarżonej zawiera w następnej kolejności zarzut obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia oraz oceny dowodów, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., który w oczywisty sposób ma prowadzić do zakwestionowania ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Analiza formalna tego zarzutu prowadzi do wniosku, że on również dotknięty jest wadami. Z treści tego zarzutu nie wynika bowiem, względem jakiego konkretnie materiału dowodowego Sąd I instancji miał dopuścić się obrazy przepisów postępowania. Tak skonstruowany zarzut apelacyjny nie jest poprawny pod względem formalnym także z tego względu, że nie wykazuje wpływu tej obrazy na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. Nie ulega wątpliwości, że obowiązkiem apelującego jest wykazanie wpływu na treść zaskarżonego wyroku, który w przypadku obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia oraz oceny dowodów, jest zrealizowany poprzez sformułowanie następczego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. W analizowanej apelacji takiego zarzutu nie postawiono.

Dodatkowo warto zwrócić uwagę na brak spójności w treści uzasadnienia wywiedzionej apelacji, bowiem skarżący „przeplata” zarzut obrazy prawa materialnego z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, twierdząc, że Wojskowy Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy prawa materialnego, uznając, że oskarżona wręczyła korzyść majątkową oskarżonemu kmdr. rez. K. D. w zamian za wystawienie zaświadczenia lekarskiego i poświadczając w tym dokumencie nieprawdę, dalej wskazując: „dokonanie dowolnej oceny zarzutu jest naruszeniem prawa materialnego i obrazą przepisów postępowania opisanych w petitum niniejszej apelacji”. Analiza zarzutów i treści uzasadnienia wywiedzionej apelacji prowadzi do wniosku, że skarżący nie potrafi wskazać zakresu kontroli instancyjnej, przerzucając ten obowiązek na Sąd Najwyższy.

Przechodząc do analiz merytorycznej wywiedzionej przez obrońcę oskarżonej apelacji, wskazać należy, że Sąd I instancji dokonał swobodnej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego i na jej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie. Oskarżony kmdr. rez. K. D. w pierwszych dwóch wyjaśnieniach prawidłowo w ocenie Sądu Najwyższego uznanych przez Sąd I

instancji za wiarygodne, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (71-72), a ponadto, po okazaniu mu karty nr 10 teczki nr [...] z rozmową z oskarżoną P. R. , wskazał, że „w żadnej mierze nie wynika z niej, aby była ona na coś chora” (k. 87-88). Analiza stenogramów rozmów w pełni potwierdza w powyższym zakresie depozycje oskarżonego kmdr. rez. K. D. (k. 422-427, k. 671-672v). Zauważyć należy, że stenogramy rozmów telefonicznych między oskarżonym kmdr. rez. K. D. i oskarżoną P. R. ukazują, że przedmiotem rozmów były okoliczności związane wyłącznie z wystawieniem zwolnienia lekarskiego i ustaleniem ewentualnego czasu jego trwania. Z treści rozmów wynika również, że oskarżony sam sugerował oskarżonej rodzaj choroby uprawniającej do skorzystania ze zwolnienia lekarskiego, kierując do oskarżonej słowa: „od dzisiaj i na korzonki byśmy zrobili znowu” (k. 672). Dodatkowo popełnienie przypisanych oskarżonej czynów potwierdzają również uznane za wiarygodne zeznania świadka A. B. (k. 1567-1572). Na ocenę jej zeznań, wbrew twierdzeniom obrońcy, z pewnością negatywnie nie wpływa fakt, że świadek A. B. jest lekarzem, zastępcą głównego orzecznika ZUS. Wręcz przeciwnie, świadek posiada duże doświadczenie oraz rozległą wiedzę co do właściwej procedury oraz czynności jakie powinien podjąć lekarz przed wystawieniem zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy, które w toku rozprawy przeprowadzonej w dniu 12 września 2022 r. przedstawiła w sposób logiczny i konsekwentny. Z tego względu ocena zeznań świadka dokonana przez Sąd I instancji zasługiwała na aprobatę.

Natomiast okoliczność odnoszącą się do przyjęcia korzyści majątkowej przez oskarżonego kmdr. rez. K. D. , potwierdzają uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których między innymi przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Zdaniem Sądu Najwyższego ocena powołanych dowodów została przeprowadzona zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący wskazał powody takiej oceny. Nie ulega wątpliwości, że Sąd I instancji uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonej. Z tego względu zarzuty zawarte w wywiezionej przez obrońcę apelacji, nie mogły zostać uwzględnione, bowiem Sąd I instancji nie dopuścił się wskazanych uchybień.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasad ogólnych wskazać należy, że odrzucenie przez sąd jednych dowodów, Przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw złamania zasady obiektywizmu. Również odmówienie wiary zeznaniom określonych świadków, czy też wyjaśnieniom oskarżonego, nie może być utożsamiane z pominięciem okoliczności, których te dowody dotyczą i nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt V KK 151/17, LEX nr 2338046). Z kolei art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia wydanego przez sąd (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2020 roku, III KK 186/20). W ocenie Sądu Najwyższego należy również przyjąć, że naruszenie zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. zasady *in dubio pro reo* może nastąpić wówczas, gdy orzekający sąd nie dysponował chociażby jednym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych.

Kierując się powyższą argumentacją i Przy braku podstaw do wyjścia poza granice zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.), Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że istnieją podstawy do zwolnienia oskarżonych K. D. , P. R. , Z. T. , A. R. , H. K. od uiszczenia tych kosztów.

[J.J.]